

OLI – SLOVA

Rodový zpravodaj Oliberiusů / Oliveriusů

Ročník 22, číslo 43-44

Malé Kyšice, 17. prosince 2011

**Radostné prožití vánoc
a jen samé štěstí, zdraví
a spokojenost
všem nositelům příjmení
OLIBERIIUS a OLIVERIIUS,
jakož i všem čtenářům tohoto
listu do Nového roku - roku
2012 - přejí**

Oliveriusovi z Malých Kyšic

**Vážení a milí jmenovci, jmenovkyně a
jmenovčata,**

začátkem listopadu jsem si předsevzal, že náš rodový zpravodaj musím letos vydat v poklidu, bez nějakého honění a stresu, ale každý rok je to stejné! Dnes, když píši tyto řádky, tak už pomalu končí třetí adventní neděle a já zase budu rád, když se mi OLI-SLOVA podaří vydat a rozeslat alespoň tak, aby našla vás – čtenáře – ještě před Štědrým dnem.

V letošním roce jsem absolvoval dvě akce, které se týkají spíše jmenovců s „věčkem“ – tedy Oliveriusů, ale i tak si dovolím se vám o nich zmínit. Ony se však od sebe dost liší: Jedna se odehrávala na hřbitově, druhá se týkala oslav. (Proto čtěte dále...)

Bohužel, tak jako v minulých letech, tak i v letošním čísle nám zaostává naše „Společenská rubrika“. Dostávám minimum zpráv, co je u Vás nového: Zda se, co do počtu našich příjmení, rozrůstáme nebo ubýváme? Proto – dle vašeho zvážení – rád mezi jmenovce zveřejním jakoukoliv informaci o tom, co se děje, co je nového v té – které rodové větvi.

A závěrem tohoto krátkého úvodníku ještě malé vysvětlení. Možná, že si kladete otázku: Proč na úvodní stránku letošního rodového zpravodaje zařazují fotografii Staroměstské radnice s vánočním smrkem, když tyto řádky píši v Malých Kyšicích, tedy mimo naše hlavní město? Odpověď je zcela prostá: Ti, co sledovali kolem 20. listopadu t.r. televizní zprávy – Českou televizi počínaje a krvelačnou Novou konče, nebo ti, kteří v té době měli možnost si pročíst celostátní tisk – PRÁVO, Mladou frontu DNES, či senzacechtivý BLESK, tak se dozvěděli, že letošní soutěž o nejkrásnější strom pro Staroměstské vánoční trhy vyhrál smrk z Kladsenska, konkrétně rostoucí v osadě Poteplí u Malých Kyšic. Tím, že vyhrál, tím si nad sebou podepsal ortel. Ve výše uvedený den byl podříznut a odvezen do Prahy, a to s větší pompou než Muchova epopej z Moravského Krumlova. Proto snad uznáte, že jsem se vám musel pochlubit! (Že ten smrk po skončení vánočních svátků v pražské ZOO sežerou sloni, s tím už se vám moc chlubit nebudu.) **Tak šťastné a veselé! PF 2012!**

HROBKA

Začátkem měsíce března letošního roku jsem byl požádán panem Williamem Kerinsem z Lemontu, který mi v minulosti poskytl řadu informací o našich jmenovcích z USA, neboť i on pochází z rodové větve Oliveriusů, konkrétně z větve významného českého novináře, ve 2. pol. 19. stol. žijícího v Americe, Jana A. Oliveriuse, abych se pokusil zjistit, v jakém stavu je hrobka Oliveriusů na pražském hřbitově „Na Malvazinkách“.

Dne 22. března 2011 jsem osobně hřbitov „Na Malvazinkách“ v Praze 5 navštívil. Hrobku jsem našel bez problému a brzy. Jedná se o společnou hrobku rodin Kronholz a Oliverius; nachází se ve staré části hřbitova pod označením A/13. Podle nápisů do ní bylo v rozmezí let 1871-1906 pochováno 12 osob. U tamní pohřební správy jsem zjistil, že naposledy měla patřit Barboře Maurové, která je zde poslední pochovanou (+21.10.1906). Pak nelze zjistit, kdo se o hrobku staral. Asi z ní nikdo neplatil hřbitovní poplatky, protože v 50. letech m. st. propadla ve prospěch správce (městské části Praha 5).

V roce 1972 o ni projevil zájem „nějaký“ zájemce (jeho jméno mi úřednice s odkazem na předpis o ochraně dat nesdělila). Tento zájemce si hrobové místo s hrobkou skutečně pronajal, proto byla dne 21.4. 1972 vyčištěna. (Zbylé ostatky původních zemřelých měly být přeneseny na jiné místo a uloženy do země.) Do hrobky však již

nebylo pochováno a s odstupem času se lze domnívat, že tento neznámý nájemce asi již nežije, protože hrobka je neudržovaná.

Na hřbitovní správě jsem se prokázal příjmením Oliverius a sdělil, že za finanční pomoci „svého bratrance“ z USA máme záměr nechat hrobku opravit. Požádal jsem o sdělení podmínek. Z jednání vyplynulo:

- 1) Hřbitovní správa by musela prověřit, zda již vypršela nájemní smlouva z roku 1972. (Asi ANO!)
- 2) Potom by šlo buď hrobku odkoupit a pronajmout si jen hřbitovní místo nebo ji neodkupovat, ale uzavřít smlouvu o jejím pronajmutí, ale nechat ji opravit.
- 3) Cenu hrobky neznám (musel by ji stanovit soudní znalec), ale hrobové místo v této lokalitě hřbitova se pronajímá na 20 let, což by představovalo něco kolem 40 000,- Kč (cca 1400 dolarů).
- 4) Pokud by se hrobka opravovala, tak jedině za dohledu památkářů (lokalita starého hřbitova je památkově chráněna), což by se podstatně prodražilo. Odhaduji opravu jako laik: v této době něco mezi 100 000,- až 200 000,- Kč ne-li víc.

Zjištěné závěry jsem byl nucen sdělit „bratrancí“ Billovi; doslova jsem mu napsal:

„Milý Williame, je od Tebe hezké, že v USA myslíš (myslíš) na své předky, které jsi ani neznal, že chceš (chcete) zabránit času, aby neničil rodinnou památku. Ale náklady na opravení stavby by byly dost vysoké! Znamenalo by to: zaplatit stavební firmu, která by se musela podřídit památkovému úřadu. Asi by se musel zaplatit stavební odborník, který by Tě zastupoval, sjednával s památkáři kompromisy a dohlížel na provádění prací najatou firmou. A my dnes už ani nevíme, zda v té hrobce nějaké ostatky předků zůstaly! (Nápisy členů rodiny Kronholz-Oliverius na hrobce zůstat musí, protože se jedná o historický objekt v památkové zóně).“

Neměl jsem v úmyslu Williamovi něco zamlčovat, ale ani mu jeho záměr rozmlouvat. Náhodně jsem ještě zjistil, že v hrobce je spodní voda, proto od roku 1906 se asi již žádné pohřbívání do ní nekonalo. A jak pravila úřednice pohřební správy: „Při vyčištění hrobky byly zde nacházející se ostatky přeneseny na jiné – neznámé – místo.“ Snad i toto rozhodlo, že mi William poděkoval za moji snahu při ověřování jeho žádosti a více se mi k této problematice neozval. Doufejme, že hrobka rodin Kronholz a Oliverius bude jednou opravena vlastníkem, kterému patří, a tak i bude připomínat staré zašlé časy, ale i, dnes už prázdná, jména a příjmení těch, kteří tu byli před námi.

Miroslav Oliverius

OSLAVY 650 LET OD PRVNÍ DOCHOVANÉ PÍSEMNÉ ZMÍNKY O TEREŠOVĚ, SPOJENÉ SE SRAZEM RODÁKŮ

Terešov – obec spadající do okresu Rokycany, ležící na silnici ze Zbirohu do Rakovníku. Myslím si, že ji čtenářům našeho listu nemusím dvakrát představovat, protože její jméno je v minulosti spojeno s několika rodovými větvemi Oliveriusů – „Obistovic“, „Obuvníkovic“, „Františka strojníka“, jakož i s větví „Kladenskou“, kterou založil můj pradědeček Václav Oliverius (1874-1917), rodák terešovský. Dost jsem o Terešově s odkazem na své genealogické aktivity psal, již dříve jsem zde potkal vstřícné lidi (především pana Františka Oliveriuse a doc. Evu Oliveriusovou ad.), kteří mi poskytli nedocenitelné množství důležitých informací pro sestavení rodokmenu. A právě tyto mé genealogické aktivity zapříčinily, že jsem měl možnost se zúčastnit významných oslav v životě této jmenované obce. Ozvala se mi paní Helena Doležalová, která rekreačně přebývá v Terešově č.p. 109 (býv. objekt Oliveriusovy továrny na výrobu zemědělských strojů), napsali mi paní Jarmila Lužová, za kulturní komisi obce, ale i pan Leoš Mitáček z terešovského dobročinného spolku Vlašťovka o.s. ... Těšil jsem se na oslavy a jejich jedinečnost předčila očekávání.

Do příprav oslav se zapojila celá obec; z místního periodika „Terešovský občasník“ vyplývá, že se podílel každý tím, co uměl, na co stačil. Ale jak jsem to viděl já – nezúčastněný návštěvník: V Terešově se oslavy mimořádně vydařily, protože tam t.č. za a) mají mladé zastupitelstvo, které přípravu oslav skutečně vzalo jako úkol prvořadý, za b) létá jim tam ta zmiňovaná Vlašťovka, tedy její členové nelétají, oni jsou iniciativně tam, kde se něco děje a za c) v Terešově mají hudebního skladatele Aleše Březinu. Tato trojice připravila k oslavám kulturní program, za který by se nemusela stydět ani profesionální scéna!

Vydařilo se – 24. září 2011 – počasí, proto se oslavy konaly v místním letním kině. A bylo se na co dívat: Koncert „Terešovských dětí a přátel obce“, vystoupilo Taneční studio „ZAJA“, břišní tanečnice, členové „Skupiny historického šermu pro hrad Týřov“ a hudební skupina „Poklop“.

V 19.30 hod. byl na programu zlatý hřeb večera: KANTÁTA „Terešov 1631“, skládající se z deseti písní strašlivých a neopakovatelných z historie terešovské vsi. Toto originální dílo nejen složil, ale s četnými místními občany nacvičil zmiňovaný Aleš Březina. Nejsem hudební kritik, nemohu se odborně vyjádřit, ale neznám obec, která by se něčím podobným – krásným, originálním – mohla pochlubit. Snad jsem jen zapomněl ještě připomenout, že během oslav jejich návštěvníci shlédli zajímavou výstavu dokumentů terešovské proveniencce, připravenou v budově obecního úřadu, položením věnce u pomníku padlých si všichni připomněli ty spoluobčany, kteří se nedožili současnosti, představili si návrh obecního znaku a na závěr kantáty zazpívali i nově vzniklou „Terešovskou hymnu“.

Došlo také na setkání rodáků a přátel. Já se v Terešově potkal s paní Blankou Eiseltovou a jejím bratrem Josefem Oliveriusem, jakož i se sourozenci panem Jaroslavem Šálou a paní Hedvikou Hrabětovou, kteří „po mamince“ také patří do rodu Oliveriusů. S doc.

Evou Oliveriusovou jsme přijali pozvání paní Heleny Doležalové; ta nás s obsáhlým výkladem provedla celým objektem č.p. 109, kde před I. světovou válkou prosperovala výroba zemědělských strojů Františka Oliveriuse. (Za zajímavou prohlídku i tímto jmenované děkujeme.)

Co napsat na závěr? Oslavy se v Terešově vydařily! Dodatečně do Terešova blahopřeji. Jediné, co nás, čtenáře rodového listu, může rozesmutnět je skutečnost, že v Terešově kromě paní Věry Oliveriusové a jejího syna Františka nenajdete jiného nositele našeho příjmení a ..... ještě třeba před půl stoletím zde příjmení Oliverius bývalo zcela běžné.

Miroslav Oliverius

NÁŠ ŽAL

Dne 7. února 2011 ve věku nedožitých 70 let zemřel pan **Jaroslav OLIBERIUS** z Plzně.
Za zarmoucenou rodinu: Jana Oliberiusová a dcery Dana, Helena s rodinami.
Čest jeho památce!

PODĚKOVÁNÍ

Toto číslo OLI-SLOV vychází a je rozesíláno poštou díky finančním příspěvkům nebo získáním financí odkoupením rodové knihy GENUS UNUM SUMUS – JSME JEDEN ROD od dárců a kupujících: p. Václava Oliberiuse z Třemošné u Plzně, pánů Jaroslava a Josefa Oliveriusových z Plzně, p. Miroslava Gono ze Slaného, p. Vladimíra Polehla z Plzně, pí Blance Eiseltové z Ledče nad Sázavou, pí Miladě Oliveriusové z Kladna-Rozdělova. Děkuji.

ZASE NA CHVÍLI V KRAJI SVÝCH PŘEDKŮ

Na „severní“ Plzeňsko jsem si několikrát – průběžně – zajel v letech 2004-2005, když jsem psal a posléze dokončoval naši rodovou knihu Oliberiusů a Oliveriusů. Potom, než bych neměl zájem, ale spíše mi nevyšel čas, jsem měl v cestování jakýsi půst. Ale přišel listopad minulého roku a já začal připravovat pro vydání knihu pana řídícího učitele Adolfa Kožíška, významné vlastivědné osobnosti Kladenska a především Slánska. Tento s námi „pokrevně“ nemá nic společného, ale i on pocházel z výše vzpomínaného kraje. Dne 15. září 1888 se narodil v malé obci Dřevce na Kralovicku (dnes je Dřevce částí města Kozlany).

Adolf Kožíšek ve svých vzpomínkách popisuje své dětství prožívané ve Dřevci, školní docházku do obecné školy v Hodyni, do měšťanské školy v Kralovicích, studie na Učitelském ústavu v Plzni, své působení na školách v Hobšovicích, Kačici, Hnidousích a Motyčíně (v býv. školním okrese Slaný), jakož i své setrvávání v rakousko-uherské armádě v letech 1914-1918, či svoji aktivní činnost v sokolském hnutí a při vydávání Vlastivědného sborníku školních okresů Slánského a Kladenského. A právě díky úvodním kapitolám jsem se – nejen literárně, ale i osobně – dostal do Kozlan, Dřevce i Kozojed, odkud tamní radní přispěli na vydání knihy. Takže zase na chvíli jsem byl v kraji svých předků! (oli)

Knihy - Kožíšek Adolf, KYTICE VZPOMÍNEK ŘÍDÍČÍHO UČITELE, edičně připravil, doprovodným textem a poznámkami opatřil Miroslav Oliverius, vydala PATRIA – Společnost pro ochranu kulturního dědictví ve Slaném, Slaný 2011 – k dostání jen v Kozlanech, Kozojedech, ve Slaném, v Kladně a v Kladně-Švermově.

OLI-SLOVA, rodový zpravodaj. Napsal a vydal Mgr. Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS / OLIBERIUS, případně pro další zájemce. Malé Kyšice dne 17. 12. 2011. Adresa: Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Neprodejné!